

ПОЗОРИШНЕ НОВИНЕ

ЈАНУАР 2023.

ГОДИНА XIX, БРОЈ 157

www.narodnpozoriste.rs

ИЗДАЈЕ НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ У БЕОГРАДУ

НОВОГОДИШЊИ
ГАЛА КОНЦЕРТ

ОДРЖАН НОВОГОДИШЊИ ГАЛА КОНЦЕРТ ПРВАКА, СОЛИСТА, ОРКЕСТРА И ХОРА ОПЕРЕ НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА У БЕОГРАДУ

Наставак успешне традиције дуге три деценије

Традиционални Новогодишњи гала концерт првака, солиста, Оркестра и Хора Опере Народног позоришта у Београду, под диригентском управом Ђорђа Павловића, Ђорђа Станковића и Зорице Митев Војновић, у режији Иване Драгутиновић Маричић, одржан је 13. јануара на Великој сцени.

Већ пуне три деценије, од 1993. године, Народно позориште сваког 13. јануара организује дочек Нове године по јулијанском календару уз специјално припремљен музич-

ки репертоар, обојен романтичном и свечарском атмосфером, која то зимско вече претвара у незаборавну новогодишњу симфонију.

У том духу, традиција је настављена и ове године уз веома богат и садржајан програм састављен од најпопуларнијих и најлепших арија, дуета, квартета, хорских извођења...

Уз искусне, врхунске уметнике националног театра, овај пут наступило је и неколико младих и веома талентованих полазника Оперског студија „Борислав Поповић“ Народног позоришта у Београду.

У првом делу програма одабране теме из опера „Адријана Лекуврер“, „Трубадур“, „Риголето“, „Аида“, „Севиљски берберин“, „Турандот“, „Кармен“, „Травијата“... изводили су Наташа Јовић Тривић, Драгутин Матић, Сања Керкез, Драгољуб Бајић, Драгана дел Монако, Владимир Андрић, Александра Ангелов, Јанко Синадиновић, Сања Анастасија, Сара Ристић, Наташа Јововић и Анастасија Станковић које је публика поздрављала френетичним аплаузом.

У другом делу новогодишњег спектакла, изведен је други чин

из популарне оперете Јохана Штрауса „Слепи миш“, познат и као Бал код Орловског.

У том чудесном музичком бисеру, састављеном од незаборавних и опијајућих мелодија, у костимима које је креирала наша славна сликарка Оља Ивањицки (1931-2009), наступили су Младен Продан (Габријел фон Ајзенштајн), Биљана Јовановић (Розалинда), Мирослав Марковски (Франк), Жељка Здјелар (Принц Орловски), Милутин Јоцић (Доктор Фалке), Весна Ђурковић (Адела), Сара Ристић (Ида), Дра-

ган Удовичић (Иван) и Хор Опере, док се у улози госта изненађења појавио наш познати глумац Раде Марјановић.

Након завршетка и тог дела програма, публика у препуној сали поздравила је уметнике вишеминутичним бурним аплаузом.

За крај овог величанственог културног догађаја, у трајању од скоро три сата, изведена је чувена српска корачница „Марш на Дрину“ Станислава Биничког.

Концертмајстор је била Едит Македонска.

■ М.Б. ■

У ОГЛЕДАЛУ КРИТИКЕ: ОПЕРА ЂАКОМА ПУЧИНИЈА „ТУРАНДОТ“ / ДИРИГЕНТ СТЕФАНО РОМАНИ / РЕДИТЕЉ МАРИО ПАВЛЕ ДЕЛ МОНАКО

Грандиозни спој искуства и младости

иста) Стефано Романи смело је водио *Турандот* кроз сва бројна меандрирања ове богате партитуре обавијене далекоисточним духом, инкорпорираним у зрело ткиво постромантичарског белканта. Ти разноврсни динамички валери сјајно су пратили форте звуком и окрутну насловну јунакињу и најнежнијим суптилним пијаном робињу Лиу; на премијери у Народном позоришту одлична Снежана Савичић Секулић која је знање на Факултету музичке уметности стицала од, такође, изражајне некадашње Лиу Радмиле Смиљанић. *Мадленијанумска Лиу* била је, такође, веома речита Софија Пижурца са чијим ликом је Пучини дубоко саосећао, а од које је (због болести) морао да се растане испишујући управо последње њене тактове опроштајне арије која се по белкантистичкој лепоти доиста може упоредити са неоспорно најлепшом тенорском аријом *Nessun dorma*... пише Гордана Крајачић у тексту објављеном 4. јануара ове године у „Блицу“ и додаје:

„У улози Калафа, у Народном позоришту смо слушали моћног, сугестивног, сјајног Розарија Ла Спину који је имао овације на отвореној сцени после најлепше арије *Nessun*

dorma коју је незаборавно певао Лучано Павароти. Овације је имао и на премијери у Мадленијануму и наш тенор Јанко Синадиновић који са Јасмином Трумбеташ Петровић чини *A-tim* Београдске опере. Он је био покретљивији од Ла Спина, такође моћног гласа којим је у првом чину успео да надјача и Хор и Оркестар који су у односу на друге Пучинијеве опере овде шири и значајнији. (...) Управо по ораторијумским статичким хорovima (које је одлично припремио диригент Ђорђе Станковић) ова опера се разликује од осталих једанаест Пучинијевих опера у којима је тежиште радње на солистичким и камерним вокалним поставкама“.

Према речима госпође Крајачић, рола насловне јунакиње (Јасмина Трумбеташ Петровић) припада најсложенијим улогама које се постављају драмским сопранима.

„Она је огромног дијапазона, скоковита, у другом и трећем чину не силази са сцене, певајући без одморишта. У дуету са Калафом, на крају опере, Пучини је био ужасно захтеван. Два месеца пре смрти је написао: *То мора да буде велики дует. Та два бића која такорећи стоје изван света трансформисана су у људска бића кроз љубав, а та љубав*

мора да освоји свакога на сцени и у гледалишту. И освојила је. Не само наше гледалиште (а претпостављам и све уметнике на сцени) него и младог редитеља са изврсним уметничким педигреом Марија Павла дел Монака“...

Госпођа Марија Адамов наводи да је представу урадио италијанско-српски ауторски тим у спреси искуства и младости, предвођен сигурним диригентским вођством Стефана Романија, с иновативном уметничком идејом младог, оперски школованог редитеља Марија Павла дел Монака (...)

„Тумачење лика, како се увек наглашава и очекује, окрутне, наизглед безосећајне и неосвојиве насловне јунакиње, које је у обе премијерне поделе поверено Јасмини Трумбеташ Петровић, било је упечатљиво (...) она је и својим смиреним владарским држањем, али и уочљивом уметничком снагом и експресивношћу донела једну хуманију, осетљивију, мање надмену и сурову, па стога и духовнију верзију једне од најзахтевнијих женских солистичких рола целе романтичарске оперске литературе“.

„Недељу дана касније, у Мадленијануму (...) бриљирао је у пуној и потпуно изгарајућој певачко – глу-

мачкој креацији (...) перфектан, интонативно и дикцијски као и увек поуздан и сценски покретљивији, првак Београдске опере Јанко Синадиновић (Калаф). Трећу по значају партију у опери *Турандот*, нежне и верне робиње Лиу, као сензибилни и светли лирски контраст општој суморној атмосфери дела, донела је својом специфичном осећајношћу и деликатним динамичким нијансама Снежана Савичић Секулић“.

„На другој премијери, сигурношћу, чистом интонацијом, као и топлином и унесеношћу предавања, у целини је пленила Софија Пижурца, изгледом и појавом, као и Савичићева, и визуелно одлично одговарајући замишљеном, правом *пучинијевском* поетичном женском лику. Дубок утисак оставио је наш највећи бас Иван Томашев својом трагичном емотивношћу којом је обојио представљање свргнутог татарског краља Тимура, а одобравање аудиторијума изазвао је и Драгољуб Бајић својим певачки интензивнијим тумачењем исте улоге у Народном позоришту“... навела је, између осталог, Марија Адамов у тексту под насловом „Грандиозно и пријемчиво“, објављеном 12. јануара у „Дневнику“.

■ Р.П.Н. ■

Успех Пучинијеве опере „Турандот“, премијерно изведене крајем године, 23. и 30. децембра, као копродукција Народног позоришта у Београду и Мадленијанума, препознат је и у огледалу критике. До закључења овог броја „Позоришних новина“ своје утиске изнеле су наше угледне оперске критичарке, музиколошкиње Гордана Крајачић из дневног листа „Блиц“ и Марија Адамов из новосадског „Дневника“.

Госпођа Крајачић наводи да је београдска премијера протекла „у изврсном споју страних и домаћих уметника“.

„Италијански диригент (и обо-

ПРВАКИЊА ОПЕРЕ НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА У БЕОГРАДУ
ЈАСМИНА ТРУМБЕТАШ ПЕТРОВИЋ,
НАСЛОВНА ЈУНАКИЊА ПУЧИНИЈЕВОГ РЕМЕК-ДЕЛА „ТУРАНДОТ“

Ова представа је у рангу светских продукција

Своју импресивну уметничку биографију, првакиња Опере Народног позоришта у Београду Јасмина Трумбеташ Петровић обогатила је прошлог месеца још једном великом, веома значајном сопранском улогом. Реч је о принцези Турандот, насловној јунакињи последње опере Ђакома Пучинија, коју је национални театар урадио у копродукцији са Мадлен-јанумом. На оба премијерна извођења тог раскошног дела препуно предивних арија, али и драматичних и напетих сцена, 23. децембра у Народног позоришту и недељу дана касније у Земуну, наша саговорница маестрално је дочарала ту, не само вокално, него и глумачки, изузетно захтевну и комплексну ролу, побравши заједно са врхунским ансамблом десетоминутне стајаће овације одушевљене публике.

Претпостављам да су и Ваши утисци, после та два величанствена извођења, веома позитивни?

„Gli enigmi sono tre, la morte e una“ (Загонетке су три, а смрт је једна), каже Турандот принцу Калафу, на крају своје велике, уводне арије. Врло важна и значајна порука! У нашем, малом животу, стављени смо пред разна искушења, а у зависности од свог умећа, менталног склопа личности и храбрости, свако од нас проналази или не проналази путеве којима ће ићи. Ја сам пред овим искушењем веровала у своју унутрашњу снагу и у свој глас који су ми, уз божји благослов, подарили моји родитељи. Волела сам сваки тон ове најкомплексније улоге и уткала пуно љубави док сам је спремала. Публика је то препознала и поздравила ме уз стајаће овације, а, као што сте рекли, утисци су били величанствени. О томе се још прича, а представа је у рангу светских продукција.

Улога принцезе Турандот, дакле, једна је од несумњиво најзахтевнијих у целом опусу сопранског фаха, док се неке од арија из ове опере сматрају најтежим за певање јер је Пучини са њима, скоро, стигао до граница немогућег. У ту ролу сте, како кажете, уткали пуно љубави

док сте је спремали. На шта сте обраћали посебну пажњу?

Пре него што сам приступила припреми ове улоге, имала сам сазнање да је она врхунска, веома захтевна и да су је певали само неки од великих сопрана; да не кажем да сам често слушала приче да је велики ризик да је певаш. То ми је говорило да пре него што се одлучим да је певам, морам бити опрезна и да треба да сагледам све техничко-вокалне захтеве које она носи. Иако је јако вокално експонирана, улога је веома примамљива. Сама прича, ток радње, централна сцена са загонеткама у вама изазива бујицу емоција, а тек код публике... Како сам учила улогу, тако је љубав према њој расла. Схватила сам да за њу мораш цео да се даш - и телом и духом и гласом и да мораш свакодневно и паметно да радиш. Не само да је потребно да имаш добру технику певања, распон гласа са стабилним горњим регистром, него и адекватну боју гласа, експресију и емоцију. Да будеш неизглед мирна, хладна и ледена, а да је у теби, у ствари вулкан. Ова улога ме је, просто, зграбила, те психички и музички окупирала да сам после сваке пробе имала утисак да сам је некад певала, да сам са њом ту, код куће и да је потпуно у мени. По изласку представе, као што знате, то се и потврдило.

Редитељ Марио Павле дел Монако избацује у први план тематику заљубљивања, а не саме љубави, јер управо заљубљивање принца Калафа у принцезу Турандот представља праву нуклеарну увертуру, чији напон и опсесивна издржљивост спроводе дело и играју битну улогу у трансформацији

насловне јунакиње. Наиме, из једне хладнокрвне, ригидне и линеарне личности, Турандот се претвара у нежно и хуманизовано људско биће које је разрешено тамнице сопствених мисли и које се ослобађа сопствене суровости?

С обзиром на то да је Пучини у свим својим операма истицао жену као центар збивања, па према томе и љубав која може да буде и покретач у стварању, али и рушилац у разарању различитих односа, рекла бих да је млади редитељ

крхка, слаба и рањива као и свака друга жена. За та њена унутрашња превирања, редитељ је имао савршено решење – балерину која је неодвојиви део принцезе Турандот. Она је њен алтер его, али и дух њене рођаке принцезе Лоу-Линг чија је судбина дубоко урезана у њеном срцу. И ко се то дрзнуо да уђе у њену душу, да прекине године мрака и патње? Ко се то усудио да тестира њену издржљивост и да се игра са њеним емоцијама? Принц Калаф! Храбар, искрен, чистог срца,

спреман да победи и заувек освоји ледену принцезу која после његовог пољупца више није иста.

Током досадашње каријере често сте певали у Пучинијевим операма. С неким од тих великих, насловних улога попут Мадам Батерфлај, Тоске, Манон Леско, Мими („Боеми“)... које траже изузетну посвећеност како на техничком, тако и на интерпретативном нивоу, постигли сте бројне успехе и стекли признања критике, али и огромну наклоност публике?

Нисам ни сама свесна колико улога, концерата и уопште наступа стоји иза мене, а да не говорим о сатирама и данима вежбања на свакој улози и делу. Када почињете каријеру, ни сами не знате шта вам лежи, а шта не. Испробавате дела

разних композитора и ту се временом полако откривате. Ја сам се, ето, пронашла највише у италијанском репертоару и делима Вердија и Пучинија и отуда и моје највеће улоге које сам отпевала. Као што сам већ напоменула, Пучини је обожавао жену, истицао љубав и био мајстор у сликању лирских осећања кроз глас и оркестарске деонице. Његове жене у операма, због љубави, углавном завршавају трагично. Оне су и мајке и супруге и љубавнице. Изузетак је „Турандот“ која се завршава *happy endom*. Јер, каква би то бајка била кад не би имала срећан крај?! Пучини је достојни наследник Вердија. Иако веома захтевно, писао је белкантистички за певаче и некако кад певате све те

улоге, просто и кроз текст и музику, можете да правите чуда, да нијансирате, да кроз фразу плачете, да се радујете и уопште покажете сваку емоцију кроз сваку ноту. Наравно, све то, под условом да сте комплетни, а то подразумева леп глас, добру технику, цео регистар и харизму. Пучини је био велики зналац у нијансирању различитих емоција и због тога је највећи композитор. Његова дела се изводе широм света и остаће вечна. Срећна сам, што сам и ја, кроз своју каријеру успела да postanем члан једне велике породице интерпретатора Пучинијевих дела.

У Опери Народног позоришта у Београду, у којој сте стално ангажовани већ пуне три деценије, од 1993. године, поред поменутих, отпевали сте и бројне друге главне улоге сопранског репертоара великих светских композитора. Која од њих представља врх Ваше досадашње каријере?

Нема шта да размишљам. То је управо Турандот! Она се сада издваја као нешто посебно од свих мојих досадашњих улога. Али, драге су ми још и Аида, Амелија у „Балу под маскама“, Тоска, Мадам Батерфлај, као и Леонора у „Трубадуру“, улога коју певам већ 22 године.

Недавно сте с великим успехом учествовали на Фестивалу „Петербургскије набрежњике“ у Русији где сте, у импозантном здању Мремерног дворца у Петрограду и Железничком музеју, певали два концерта...

То је било, заиста, дивно искуство! Тај фестивал је престижан и егзистира већ десетинама година. Била сам почаствована позивом, истовремено и узбуђена имајући у виду дешавања на нивоу светског поретка. Огроман Петербург са шест милиона становника. Широки булеварни, грандиозна здања, Нева која својом величином и ширином подсећа на океан, тик поред Мраморног дворца, људи срдачни, сви театри и концертне дворане пуни публике. Све максимално и монументално. Понела сам из тог града неизбрисиве утиске. Осећала сам се као код куће, али још боље, поштованије и радосније. Волели су то што радим. Дивили су се мом гласу, мојој емоцији, мојој искренности и мом поштовању пема њима. И, заиста, једно величанствено искуство и радост музицирања са тим народом богате историје и културе са којим се везујемо истим, словенским коренима. Заиста су велики!

■ Микојан Безбрадица ■

ОБЕЛЕЖЕНА СТОГОДИШЊИЦА ОД ПРВОГ ИЗВОЂЕЊА ОДЛОМАКА ПРЕДСТАВЕ „КРЦКО ОРАШЧИЋ“ У НАРОДНОМ ПОЗОРИШТУ У БЕОГРАДУ

Бисер класичне балетске литературе

Народно позориште у Београду, поводом стогодишњице од првог извођења одломака балета „Крцко Орашчић“ на својој сцени, приредило је у недељу 22. јануара посебан програм посвећен једном од најомиљених балетских класика свих времена.

Основу балетске представе чини бајковита божићна авантура, заснована на причи Е.Т.А. Хофмана „Крцко Орашчић и Краљ мишева“, написаној 1816. године.

Славни француски књижевник и драмски писац Александар Дима, у међувремену је адаптирао ту Хофманову причу о девојчици Клари и њеној божићној авантури која уз фантастичну музику Петра Иљича Чајковског већ више од једног века осваја публику на свим континентима.

Светска праизведба „Крцка Орашчића“, протканог карактеристичним елементима музичке романтике и гротеске, као и сатиричним описом карактера, одржана је 11. децембра 1892. године у Маријинском театру у Санкт Петербургу, по либрету Маријуса Петипа, у кореографији Лава Иванова.

У Народном позоришту у Београду, одломци из овог балета под називом „Шчелкунчик“ (Рскало) први пут су одиграни 22. јануара 1923. године, у кореографији Јелене Пољакове.

Потом, непуну деценију и по касније, 24. априла 1937. године, одржана је прва премијера „Крцка Орашчића“ у његовом целовитом облику (два чина, шест слика), а

Жарка Пребила који, шест година касније, 11. јуна 1983., ради и обнову те поставке.

Последња премијера овог балета у Народном позоришту, под именом „Крцко Орашчић“ одржана је 18. марта 2014. године, у режији и кореографији Константина Костјукова.

На тај начин, наш национални театар поново се вратио на мапу великих светских позоришта чији се репертоар не може замислити без тог бисера класичне балетске литературе.

Ову представу, за коју се увек, све време, тражи карта више, на досадашњих 66. извођења, видело је око 44.000 гледалаца.

Програм је почео тачно у подне када су одржана „Отворена врата“ прилагођена овој чаробној представи која је у вечерњем термину, као део редовног јануарског репертоара, одиграна на Великој сцени. Улазнице за то извођење, као и за осталих пет у овом месецу, распродате су одавно у рекордном року - за свега неколико часова.

У оквиру „Отворених врата“, за која је улаз био слободан, посетиоци су уз медијаторе програ-

и одраслима) смештена у божићни миље препун раскоши, шаренила, веселја, маште, принчева, вила...

Овај догађај представљао је увод у обележавање веома значајног јубилеја – сто година Балета Народного позоришта у Београду чија ће централна свечаност бити одржана 19. марта. На тај датум, пре једног столећа, 1923. године, наш балетски ансамбл приредио је прво целовечерње извођење две кореографске једночинке – „Шехерезада“ и „Силфиде“.

Такође, имали су и јединствену прилику да се упознају и разговарају са неким од балетских уметника који наступају у „Крцку

Детаљ са „Отворених врата“ у Балетској сали Народного позоришта

ма Драгана Стевовића, Милену Јауковић и уметничку директорку Балета Ану Павловић, могли да чују бројне занимљивости у вези са тим величанственим балетом чија је слојевита прича (једнако привлачна и интересантна и деци

Орашчићу“, да закораче „иза завесе“ и завире у свет где се стварају позоришне илузије, сценска магија, али и да чују још много интересантних детаља о историјату Балета Народного позоришта.

■ Р.П.Н. ■

Наша призната уметница, мецосопран Сања Анастасија већ дуги низ година гради блиставу каријеру на сценама многих оперских кућа у Европи и свету певајући најзахтевније улоге свог фаха. С времена на време, долазила је и у родни Београд, где је пред домаћом публиком, као гостујући солиста, певала на неколико сцена (Народно позориште, Мадлен-нијанум, Сава Променада) велике, главне роле попут Кармен, Еболи, Амнерис... Последње (непуне) две деценије, од 2005. године, радила је као слободни уметник, са пребивалиштем у Немачкој, а недавно, крајем децембра прошле године, у статусу првакиње, примљена је у стални ангажман Оперe националног театра.

„Ангажман у Народном позоришту, у мојој земљи, одакле сам потекла, прихватила сам са великим задовољством, на предлог управника Куће Светислава Гонцића и директора Оперe Николе Мијаиловића“, каже на почетку разговора за „Позоришне новине“ ова реномирана уметница која је студирала и магистрирала на Универзитету за музику у Бечу након чега је изградила каријеру као слободни уметник наступајући у скоро свим земљама Европе, Америци, Јапану, Јужној Африци, Кини и Јужној Кореји.

„Од 2005. године до сада, отпевала сам све главне мецосопранске улоге - више од двеста Амнерис у *Аиди*, око 160 Кармен, исто толико Улрике у *Балу под маскама* и Фенене у *Набуку*. Потом, ту су небројене представе *Адријане Лекуврер*, *Трубадура*, *Кавалерије рустикане*, *Саломе* и многе друге од којих су више од 200 пута била премијерна издања... И, ево, сада, указала се могућност и потреба да се прикључим ансамблу Оперe Народного позоришта у Београду. Срећна сам што своје стечено искуство из иностранства могу да пренесем овде, у својој земљи, и да својим наступима допринесем подизању квалитета оперских представа и угледу Народного позоришта, како у земљи тако и у свету“.

Интересантно је да сте, као веома млада уметница, већ били ангажовани у Народном позоришту, као чланица Хора Оперe?

Да, још као ученица средње Музичке школе постала сам чланица Хора Оперe Народного позоришта, а то незаборавно искуство ми је заправо открило лепоту оперске уметности и магију позоришта. Као хорски певач, провела сам две пуне сезоне у националном театру и учествовала у осам различитих продукција. То искуство ме је подстакло да наставим школовање и усавршим се као певач. Сада сам поново овде, у Народном позоришту, али као првакиња Оперe.

МЕЦОСОПРАН САЊА АНАСТАСИЈА
НОВА ЧЛАНИЦА ОПЕРE
У СТАТУСУ ПРВАКИЊЕ

Трудим се
да превазиђем
себе сваког дана
НОВОМ УЛОГОМ

У међувремену, на сцени Народного позоришта, као гостујући солиста, с великим успехом певали сте две велике мецосопранске улоге – 2015. године наступили сте као Еболи у „Дон Карлосу“, а 2019. године, за прославу 150 година Народного позоришта, били сте Амнерис у „Аиди“. Претпостављам да су Вам наступи у родном граду, пред домаћом, за разлику од иностране публике, помало другачији. Ако ништа друго, бар су мало више обојени посебним емоцијама?

Оба та гостовања, у смислу једног посебног искуства, била су незаборавна. Јер, певати у „својој кући“, пред домаћом публиком, представља за мене много већу одговорност и један неописив доживљај љубави и посебних емоција, него било где другде у свету. Веома сам срећна да сам нашој публици могла да пренесем своју љубав и најлепше емоције кроз ликове које сам тумачила на сцени. Веома се радујем што ћу сада чешће имати прилику да наступам овде.

Од 2013. године, у оквиру престижног Фестивала „Арена ди Верона“ у Италији, редовно сте наступали у том чувеном римском амфитеатру у срцу Вероне, највећој светској оперској сцени и највећем отвореном театру на свету певајући у разним продукцијама „Набука“, „Травијате“, „Ромеа и Јулије“, „Аиде“, „Кармен“, „Бала под маскама“... То су сигурно непроцењива, посебна, искуства, зар не?

Апсолутно. Наступи на тој чаробној сцени свакако су у рангу мојих најлепших искустава. То

НАСТАСИЈА,
НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА

се

ЗИЛАЗИМ

КОМ

ЛОГОМ

магично место, старо преко две хиљаде година, храм је уметности под ведрим небом. На сцени „Арене“, од 1913. године, певали су и певају највећи уметници света као Марија Калас, Марио дел Монако, Павароти, Доминго, Лео Нучи... Режирали су и дириговали највећи уметници и диригенти који су инспирација и идоли свим оперским нараштајима. Импресивна сцена „Арене“ је већа од било које сцене неког затвореног театра, а гледалиште прима око шеснаест хиљада посетилаца. Доживети представу у „Арени“ само као публика је нешто посебно, а певати на сцени је просто неописиво. Имала сам част да шест година заредом наступам на њој у више од шездесет представа са највећим уметницима данашњице и интерпретирам све главне мецосопранске улоге као што су: Кармен, Амнерис, Улрика, Ацучена и Фенена, а певала сам и Флору и Жертруд. То искуство ми је донело велики углед и отворило многа врата, а допринело је и мом даљем певачком и уметничком усавршавању. Наступала сам са певачима међу којима су били Пласидо Доминго, Грегори Кунде, Фабио Сартори, Лука Салси, Франћеско Мели, Ана Пироци, Марина Ребека, Хуи Хе, Ирина Лунгу, Артур Руцињски, Марко Спотти и многи други, сарађивала са диригентима као што су Даниел Орен, Марко Армилиато, Фабио Мастранило, Андреа Батистони... Такође, наступала сам у неколико режија чувеног Франка Зефирелија, Пиција, Де Босиа, Хуга де Ане, Фаласкија, Поске, Де Вика, Поде...

Захваљујући бројним освојеним наградама, које су потврдиле Ваш неспорни таленат, отворила су вам се врата многих оперских кућа у Европи и свету. Које наступе посебно издвајате на тим сценама?

Сви моји наступи су увек били нешто посебно. Наравно да су они у „Арени“ на првом месту, али, такође, желим да издвојим и певање улоге Амнерис у Салцбургу, потом Амнерис испод пирамида у Каиру, концерт поводом отварања сезоне у Театру „Филхармонико“ у Верони, наступ у Софијској опери, где сам за два сата ускочила у представу „Дон Карлос“ заменивши болесну Веселину Касарову. Исто тако издвајам ускакање у „Балу под маскама“ у Карлсруеу, Есену, Ахену, али и наступе на Сицилији, турнеју са „Аидом“ по Јапану, Кармен у Сеулу, Амнерис, Ацучену и Кармен на Малти, Адријану Лекуврер у Немачкој и Италији, Уприку у Базелу и Берну, Аиду у Бриселу... Једно незаборавно искуство представљала је и продукција „Аиде“ у Новари која је снимљена за RAI Classics у техници 360 степени. Тај ДВД је једини сувенир у продавници „Ла Скала“ у Милану, заједно са ДВД-ом јубилеја сто године „Арене“.

Поменули сте малочас да сте у престижној веронској „Арени“, између осталих, наступали и са славним тенором Пласидом Домингом. Како памтите сусрет са тим оперским великаном који је тада певао насловну ролу у Вердијевом „Набуку“, а Ви сте дебитовали у улози Фенене?

Управо тада, у Верони, сам се и упознала с њим. Била сам нео-

писиво узбуђена што ћу имати ту привилегију и част да упознам чувеног Доминга и певам с њим, раме уз раме. Са пуно поштовања према свим колегама, господин Доминго је од пробе до представе испоштовао сваки детаљ режије, сваког учесника; од певача-солиста, хора, статиста до, наравно, диригента. Нећу никада заборавити његову великодушност, коју је исказао у моменту мог сола, где се пред мој „упад“ дискретно окренуо према мени, пропустио у први план, препустио ми сцену и дао ми знак да кренем, чиме ми је помогао да сигурно запевам своју деоницу. Наша сарадња од тада траје непрекидно.

Ваш изузетно богат оперски и концертни репертоар укључује дела Вердија, Бизеа, Маскањја, Моцарта, Штрауса, Шуберта, Шумана, Рахмањинова, Прокофјева, Бетовена и многих других великана опере и соло песме. Задовољни сте постигнутим или сматрате да сте могли да урадите и више од тога?

Када се осврнем на своју досадашњу биографију и присетим свега што сам у међувремену урадила, питам се, прво, како сам све то уопште постигла, а онда, већ у другом тренутку, мислим да сам могла више и, наравно, боље. Зато у свим наредним представама желим и тражим од себе више и трудим се да будем још боља. Никад нисам задовољна својим наступима и увек мислим да може боље и више. То је она магија којом сам зачарана, која ме мотивише да увек радим на себи, да се безрезервно дајем и да служим овој врхунској уметности.

■ Микојан Безбрадица ■

УПРАВНИК СВЕТИСЛАВ ГОНЦИЋ ПОЛОЖИО ВЕНАЦ НА СПОМЕНИК БРАНИСЛАВУ НУШИЋУ

Поводом 85. година од смрти нашег великог комедиографа Бранислава Нушића, управник Народного позоришта у Београду Светислав Гонцић, положио је 19. јануара венац на његов споменик који се налази прекопута зграде националног театра. Нушић је рођен 8. октобра 1864. године, у Београду. Најпознатији је по својим комедијама „Протекција“, „Свет“, „Пут око света“, „Госпођа министарка“, „Народни посланик“, „Мистер Долар“, „Ожалошћена породица“, „Покојник“, „Др“, „Сумњиво лице“, „Не очајавајте никад“ и романима „Аутобиографија“, „Општинско дете“ и „Хајдуци“. Писао је и драме „Тако је морало бити“, „Јесења киша“, „Иза божијих леђа“, „Пучина“, „Кирија“, приповетке „Политички противник“, „Посмртно слово“, „Класа“, „Приповетке једног каплара“ и трагедије „Кнез Иво од Семберије“, „Хаџи-Лоја“, „Наход“, „Хаџи-Ена“. У периоду од 14. јула 1900. до 14. јануара 1902. године био је управник Народного позоришта у Београду. Иако је и сам био политички активан, често је исмевао политичаре и оне на власти па је због тога чак боравио и у затвору. Бавио се новинарством, обављао послове писара, а у Скопљу, Солуну, Серези и Приштини био је вицеконзул и конзул. Радио је и као секретар и управник уметничког сектора у Министарству просвете и у поштанском-телеграфском одељењу Министарства грађевине. Године 1933. изабран је за редовног члана Српске академије наука и уметности. Нушић је преминуо 19. јануара 1938. године у Београду.

Р.П.Н.

„НОРА“ ОСВОЈИЛА МАРИБОР

Чувена драма „Нора – Луткина кућа“ Хенрика Ибсена, у режији и адаптацији Татјане Мандић Ригонат, изведена је 13. јануара с великим успехом на гостовању у Словенском народном гледалишту у Марибору. У тој драми, написаној крајем 19. века, улоге су остварили Нада Шаргин (Нора Хелмер), Ненад Стојменовић (Торвалд Хелмер, адвокат, Норин супруг), Хаџи Ненад Маричић (Доктор Ранк), Катарина Марковић (Госпођа Кристина Линде), Горан Јевтић (Адвокат Нилс Крогстад) и Јелена Благојевић (Слушкиња) које је одушевљена словеначка публика у препуној сали испратила овацијама. Представа је премијерно изведена 23. децембра 2021. године на Великој сцени и за веома кратко време стекла је наклоност критике и публике. Наредно извођење на редовном репертоару Велике сцене Народного позоришта заказано је за 5. фебруар у 19,30 часова.

Р.П.Н.

НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ ПРОСЛАВИЛО КРСНУ СЛАВУ СВЕТОГ ЈОВАНА

Обредом освећења и сечења славског колача који је обавио парох Саборне цркве у Београду, архијерејски намесник, протојереј-ставрофор Бранко Топаловић, уз саслужење Хора Народного позоришта у Београду којим је дириговао Ђорђе Станковић, национални театар је 20. јануара у пробној сали на петом спрату обележио крсну славу Светог Јована. „Срећна слава нашег заштитника, господина Јована Крститеља, који штити овај ваш споменик и храм културе. Молитвама да подаримо пре свега свима здравље, а онда и надахнуће за уметност. Да вас чува и штити ваш заштитник“, казао је отац Бранко Топаловић. Управник Светислав Гонцић је истакао да је „за све нас у позоришту овај тренутак веома значајан и сигуран сам да ће нам у будућности бити добро, да ћемо имати лепе периоде“. Народно позориште у Београду је после паузе дуге 67 година, обновило обележавање крсне славе 2001. године када је старешина Саборне цркве у Београду, протојереј-ставрофор Петар Лукић освештао зграду театра.

Р.П.Н.

ВУЧИЋ ПЕРОВИЋ, НОВИ ЧЛАН АНСАМБЛА ДРАМЕ НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА У БЕОГРАДУ

Важно је да се увек враћамо класици, њена уметничка вредност је непролазна

Почетком актуелне сезоне, ансамблу Дrame Народного позоришта у Београду, као стални члан, придружио се глумац Вучић Перовић. Младог и веома талентованог уметника (рођен 1989. године у Котору) који је дипломирао глуму на Факултету драмских уметности у класи професора Драгана Петровића Пелета, шира публика могла је да упозна кроз тумачења снажних, карактерних ликова у телевизијским серијама „Синђелићи“, „Војна академија“, „Жигосани у рекету“... али и у роли признатог српског академика, професора Београдског универзитета, министра и историчара Васе Чубриловића, једног од јунака филма Срђана Кољевића „Сарајевски атентат“.

С друге стране, љубитељи позоришне уметности памте га по улогама које је на разним београдским сценама остварио у представама „Ајнштајнови снови“, „Краљ Бетајнове“, „Урнебесна тама“...

На „даске“ Народного позоришта први пут је крочио крајем децембра 2016. године, као „ускок“. Наиме, у комедији Косте Трифковића „Избирачица“, у режији Николе Завишића, заменио је у улози Тошице преминулог колегу Милорада Мандића Манду. Иако глумци, у већини случајева, не воле ускакања, јер је најчешће реч о веома стресним ситуацијама, Вучић Перовић, присећајући се тог тренутка, у разговору за „Позоришне новине“, каже да је то за њега, пре свега, био један изазов.

„Верујем да је многим од нас то свакако стресно, уколико је реч о задатку, а не појави. Међутим, моје ускакање у *Избирачицу* било је амортизовано довољном количином времена, да спремим само ускакање, као и предивном еки-

пом те представе. Веома су ме лепо прихватили, можда и боље него што заслужујем, *пратили*, све време, током самог играња... А касније су ме само

подржавали у *пакостима* које сам осмишљавао. Хвала им на томе и овом приликом“.

„Избирачица“ је и даље на редовном репертоару Велике сцене, а ви у њој, од јесенас, не играте више у статусу гостујућег глумца, већ сталног члана ансамбла Дrame Народного позоришта у Београду?

После пријема на саму Академију, где ми је омогућено да поставим глумца, ово је друга важна ствар која ми се догодила. Да будем примљен у Народно позориште, где ми је омогућено да и останем глумац. А важне ствари прате и снажне емоције. У односу на своју полазну тачку, која је битна у животу сваког појединца, од мене, у овом животу – доста.

На редовном репертоару матичног театра, осим у „Избирачици“, играте и у три нове представе,

(премијерно изведене у последњих десетак месеци) - „Пеликану“ (Аксел), „Рату и миру“ (Борис Друбецки,) и „Магбету“ (Малком) које припадају класичном драмском репертоару. Случајност или...

Не, никако. Ја, лично, у случајности не верујем. Наклоњен сам класици, волим је. Што не значи да се добро сналазим и да ми она *иде*. Немам ништа против савремених комада, напротив, и то желим у искуству. А то да ли вам

ришту је обликовала, вероватно, мама, а Котор, односно „Фестивал позоришта за дјецу“, је био место сусрета - представа и мене. Сваке године сам осећао благу еуфорију због доласка свих тих представа, из разних позоришта, као и због самих глумаца, наравно.

Глума неминовно доноси популарност, нарочито ако сте често ангажовани на филму и телевизији док је позориште, када је реч о томе, и даље поприлично на мар-

гини. Постоје многи глумци са озбиљним, вишедеценијским позоришним каријерама, али су шириј јавности потпуно непознати јер се не појављују у поменути медијима. Иако немате то искуство, имате ли неки став у вези са тим?

Не, немам став о томе. То је, просто, тако. Па ко воли - нек' изволи.

Немате, претпостављам, ни дилему да ли је боље бити познат/популаран или признат?

Немам дилему, наравно. Бити признат, то се рачуна.

Шири публика вас памти по снажним, карактерним улогама у серијама „Синђелићи“, „Војна академија“, „Жигосани у рекету“... али и „Нечијој крви“. У том драмском бисеру, насталом на основу литерарних дела славног српског књижевника Боре Станковића, тумачили сте лик Митка, филозофа, песника и човека болне душе. Које Борине речи, мисли... вас посебно прате?

Станковић, као велики писац,

покренуо је у мени оно што велики писци углавном и раде - суштинске теме, ствари које на себи немају утиснут рок трајања. Љубав, породица, конвенционални морал, у који убрајам народне обичаје и породичне прописе, само су неке од тема... Такође и спознају да природни закони и морални закони немају међусобно ничег заједничког, напротив, у вечној су међусобној сукобу и можда баш у томе лежи сва трагичност човечја. Велики писци постављају и велика питања; неке одговоре морамо (про)наћи и сами. У тој потрази је штос. Тежити треба ономе чему се тежи одувек - мирној савести... Севдах је осећање неке дубоке чежње, а пошто Митке није човек великих потеза, пут у деструкцију се чинио као неминован. Његова реакција на живот је била да се напије. А људи могу пити и зато што су осетљиви, али и паметни. Глуп човек, као што знамо, не може да буде депресиван, а (по)некад је лакше удовољити другима него себи.

Каква искуства носите са снимања поменутих серија, шта посебно памтите?

Искуства су разна. Међутим, лепа потискују ружна - још увек. Па се и, оних, ружних сећате са сетом; ако ништа, бар због тога јер сте тада били млађи. Људи су ти који се памте.

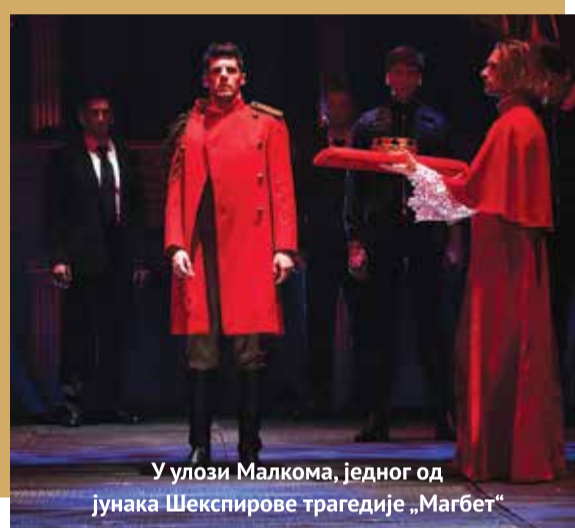
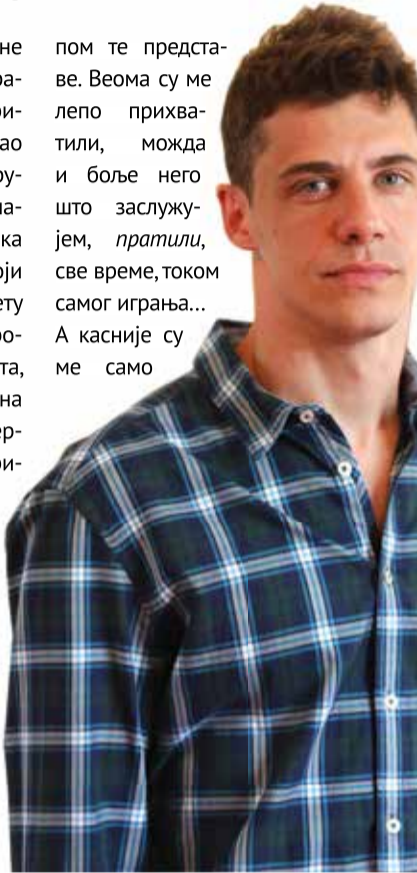
На основу којих критеријума бирате улоге?

Редитељ, текст, улога и екипа за рад. То су за мене важни параметри када је реч о позоришту. С друге стране, када говоримо о снимању, ту бих прикључио и новац.

Јесте ли перфекциониста у послу?

Када ми је до нечега стало, онда волим да то урадим до краја и како треба. Што, наравно, само по себи није дефиниција перфекционизма.

■ Микојан Безбрадица ■

У улози Малкома, једног од јунака Шекспирове трагедије „Магбет“

нешто *лежи*, зависи од тога како га спремите код куће.

Класика је, у сваком случају, неизоставан „зачин“ сваког добро концепираног репертоара?

Апсолутно. Класику краси садржај и уметничка вредност. Трајна. Значи, нема утиснут рок трајања на себи. Бави се темама важним за сваког човека. Њој се увек морамо враћати. И изнова је тумачити.

Дипломирали сте глуму на ФДУ-у, у класи Драгана Петровића Пелета, а пре тога стекли сте и диплому на Факултету за менаџмент у поморству у Котору. Како је, после свега, ипак превагнула љубав према глуми, ко је главни „кривац“?

Мој однос према глуми и позо-

ОТВОРЕНА ИЗЛОЖБА О НЕКАДАШЊЕМ ИСТАКНУТОМ ГЛУМЦУ НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА У БЕОГРАДУ

Величина једноставности Северина Бијелића

Изложба „Северин Бијелић-величина једноставности“, аутора Драгана Стевовића, отворена је 19. јануара у Музеју Народного позоришта.

У краткој уводној речи, управник Народного позоришта Светислав Гонцић поздравивши присутне, осврнуо се на, не тако дугу, нажалост, али у сваком случају садржајну и богату каријеру овог драмског уметника истакавши да је Бијелић својим улогама „остао заувек уткан не само у наше животе, него и историју националног театра“. Након њега, сећање на признатог

глумца, такође, топло, надахнуто, искрено, „зачињено“ и са неколико анегдота из Бијелићевог богатог испуњеног али кратког живота, евоцирали су и његова колегица Соња Јауковић, редитељка Цисана Мурусидзе и аутор Стевовић. Бијелић, рођен 10. фебруара 1921. године у Београду, био је син познатог сликара и сценографа

Народног позоришта у Београду, Јована Бијелића.

На сцени националног театра дебитовао је 22. новембра 1946. улогама Гаврана, Вране и Соје у комаду „Дружина јунака“ Бранка Ћопића, а стални члан постао је четири године касније, 1950.

Његов таленат изузетно савременог сензибилитета нарочито је

долазио до изражаја у карактерним улогама, посебно доброћудних, благородних, хуманих ликова.

Иако се са успехом опробао у свим жанровима, највећа уметничка достигнућа је постигао у домаћим комедијама - „Сумњиво лице“ (Јеротије Пантић), „Лажа и паралажа“ (Мита), „Волшебни магарац“ (Сељак), „Дорћолска посла“ (Боле),

„Сабља димскија“ (Инкиостро)...

Остварио је запажене улоге и на филму и телевизији.

Преминуо је изненада 28. јула 1972. године, а сахрањен је неколико дана касније у Алеји заслужних грађана у Београду.

Изложба о Северину Бијелићу биће отворена до краја марта.

■ Р.П.Н. ■

У СУСРЕТ ВЕЛИКОМ ЈУБИЛЕЈУ – СТО ГОДИНА БАЛЕТА НАЦИОНАЛНОГ ТЕАТРА У БЕОГРАДУ

Балет Гусар/ Le Corsaire – први пут на сцени Народног позоришта

Доменико Сегарели као Конрад, Гусар (1856)

овог балетског спектакла је одржана 23. јануара 1856. године у париској *Opéra Théâtre Impérial de l'Opéra*, у кореографији Жозефа Мазлијеа (Joseph Mazilier), који потписује и либрето заједно са В. де Сен-Жоржом (*Henri Vernoy de Saint-Georges*). У Русији је балет *Гусар* премијерно изведен у Санкт Петербургу 1858. године у кореографији Жила Пероа (Jules Perrot) и Маријуса Петипа. Либрето је настао према епској поеми *Гусар* Лорда Бајрона, чувеног британског

(*Cesare Pugni*), Војвода од Олденбурга (Duke Constantine Frederick Peter of Oldenburg) и Лео Делиб (*Léo Delibes*).

Балет Народног позоришта у Београду у овој години обележава значајан јубилеј - 100 година постојања. Низом манифестација биће обележен овај значајан датум, али централни догађај представља премијера балета *Гусар/Le Corsaire* која је предвиђена 19. марта 2023. године, када су, тачно пре једног века на сцени националног театра изведени балети *Шехерезада* и *Силфиде*. Те далеке 1923. године смо започели исписивање страница балетске историје, а ускоро ћемо јој додати још једно значајно дело класичне балетске литературе. Балет Народног позоришта већ неколико месеци ради на припреми премијере балета *Гусар/Le Corsair*. Кореограф ове захтевне балетске продукције је руски уметник Бахрам Јулдашев. Сценографију потписује Олга Ђурђевић, а ауторка

костима је Катари́на Грчић Николић. У представи учествује комплетан балетски ансамбл и Оркестар Народног позоришта под диригентском управом Ане Зоране Брајовић.

Овај балет говори о љубави гусара Конрада према лепој Медори и обилује атрактивним сценама, егзотичним мотивима, а романтична прича о љубави, борби и страсти проткана је интригама са оријента. Раскошни костими и грандиозна сценографија додатно ће оплемењити ову атрактивну балетску причу. Чињеница да балет *Гусар/Le Corsaire* до сада није извођен на нашој сцени, изузев у сегментима, даје посебну ексклу-

Каролина Розати као Медора, Гусар (1856)

зивност овом догађају, а нашој публици привилегију да по први пут погледа овај спектакл у интегралној верзији.

■ Бранкица Кнежевић ■

Балет *Гусар/Le Corsaire* припада опусу старих, грандиозних балетских продукција 19. века. Праизведба

песника из периода романтизма. Композитор Адолф Адам (*Adolphe Adam*) је написао срж музике за овај балет, а остале музичке деонице потписују Ђезаре Пуњи

ФЕЉТОН: СТО ГОДИНА БАЛЕТА НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА У БЕОГРАДУ (4)

„Крцко Орашчић“: од балетске бајке до кореографског активизма

Одломци из „Крцка Орашчића“ одиграни су после извођења Леонкавалове опере „Пајаци“: Заједнички плакат за обе представе, изведене 22. јануара 1923. године

Од 1923. године, на сцени Народног позоришта у Београду, догодило се више премијерних извођења балета „Крцко Орашчић“, у редакцији различитих кореографкиња и кореографа који су упризоравали чувену Хофманову причу. Истина, та бајка (која је послужила за либрето) није била омиљена, па чак ни по укусу њеног композитора, П.И.Чајковског. Ипак, то га уопште није омео у креацији трећег ремек дела балетске уметности (поред „Лабудовог језера“ и „Успаване лепоти-

це“). Уметници који су потписивали режију и кореографију – балета познатог под различитим насловима, као „Шчелкунчик“, „Крцко Орашчић“ и онајмање као „Рскало“ – на београдској сцени су: Јелена Пољакова (премијера: 22.1.1923), Маргарита Фроман („Рскало“, премијера: 24.4.1937), Жарко Пребил (премијера: 19.1.1977 и 11.6.1983), Константин Костјуков (премијера: 18.3.2014). Они су, у различитим друштвено-историјским и уметничким околностима, преносили поменути балет, што се неминовно одражавало како на концепцију, тако и на сам приступ делу. Како је већ речено, прву премијеру извела је Јелена Пољакова, уз чији потпис треба додати неизбежан податак: да ће тај двочински балет приказати само у одломцима. Односно, представиће извесне делове партитуре П.И.Чајковског – укупно седам кореографија као изабране за први самостални наступ младог београдског балета. Управо тада, пре сто година, *Трепак*, руску игру плесао је Сергеј Стрешњев, ученик Ј. Пољакове, који остаје упамћен и као први мушки солиста у историји балета Народног позоришта;

потом уследиле су *Кинеска игра*, *Источњачка игра*, три *Варијације* и *Велики Валс*, уз дириговање Илије Слатина. И сама Пољакова играла је две нумере на премијерном извођењу. Дакако, био је то дивертисман класичног академизма и стилизованих народних игара. Но, без обзира на измицање целине – успех одломака балета „Шчелкунчик“ био је доиста велик, док у штампи – потпуно незапажен. Изведен је по великој зими, мразу и вејавици која је затрпала многе путеве у земљи, па и односила животе. У *Политици*, тог 22. јануарског дана, најављени су само Леонкавалови „Пајаци“, без речи о балету који се први пут дешавао пред београдском публиком. Очигледно и апсурдно, прво извођење одломака из балета П.И.Чајковског ни од позоришта није третирано као премијера, јер није тако означено ни на плакату. У томе се може тражити суштински разлог због чега новине нису дале најаву, а доцније ни један значајан приказ/критику подухвата Јелене Пољакове. У домаћим историјама игре налазимо претпоставке „да се Пољакова одлучила да овај балет у

два чина постави у одломцима јер је проценила да балетски ансамбл у том тренутку није био у техничком и уметничком смислу спреман за већи сценски наступ“ (Петричевић) или да је њена процена била како „скромни ансамбл Народног позоришта није био у могућности да га изведе у целисти“ (Шукуљевић-Марковић). Наиме, позориште је, те сезоне, имало осам професионално спремних балерина. Пошто *Велики Валцер пахуљица* и *Валцер цвећа* подразумевају минимум двадесет четири играчице у ансамблу, јасно је да се одлучила да изабере и прикаже искључиво оне делове балета који не траже бројност чланова ансамбла, коју, нажалост, није ни имала. Такође, припрема оркестра за извођење два чина балетске музике Чајковског представљала би велики захват.

Следеће премијерно приказивање, под називом „Рскало“ одржаће се 24. априла 1937. године. Овога пута режија и кореографија припаће Маргарити Фроман. Међутим, она чини изненађујућу допуну у поставци „Крцка Орашчића“. Улогу Кларе, девојчице из грађанске породице, замениће ликом из

Андерсенове бајке, „Девојчица са шибицама“. Заправо, уместо Божићне идиле пружила је слику девојчице која, стојећи под фењером, безуспешно проси док пролазници, без емпатије, журе ка топлим празничним домовима. Малу Андерсенову просјакињу, односно Клару, у свет чаролије накратко односи Дроселмајер, да би се цео балет на крају завршио трагично: на улици са мајком, која држећи промрзело, изгладнело и клонуло, мртво дечије тело, осветнички дуго гледа у публику са подигнутом песницом. Милица Јовановић бележи како је крајња сцена „изазвала политичке демонстрације на генералној проби“ и да ју је позоришна управа забранила, те на премијери и репризи епилог изостаје. Несумњиво, стваралачка вера у моћ уметности и њеног дубоког деловања на социјално окружење огледа се и кроз балет, а Маргарита Фроман ће се, још тада, са балетом „Рскало“, уписати у пионирке кореографског активизма, које кроз покрет и игру зналачки умеју да проговоре о властитом времену, друштву и њиховим менама.

(наставиће се)

■ др Вера Обрадовић Љубинковић ■

ФЕБРУАР 2023.

СЕЗОНА 2022/23.

ВЕЛИКА СЦЕНА

СРЕ.	01. МАГБЕТ трагедија Вилијама Шекспира	од 19.30
ЧЕТ.	02. КРЦКО ОРАШЧИЋ балет П. И. Чајковског	од 19.30
ПЕТ.	03. КАРМЕН опера Жоржа Бизеа	од 19.00
СУБ.	04. ГОСПОЋИЦА у драматизацији Вање Ејдус, по роману Иве Андрића, гостује НП Републике Српске у Бањалуци	од 19.30
НЕД.	05. НОРА - ЛУТКИНА КУЋА драма Хенрика Ибзена	од 19.30
ПОН.	06. ЕСТЕР - ОРАТОРИЈУМ опера Кристијана Ђузепеа Лидартија, у оквиру Роси феста	од 19.30
УТО.	07. ВЕЛИКА ДРАМА драма Сенише Ковачевића	од 19.30
СРЕ.	08. ТОСКА опера Ђакома Пучинија	од 19.30
ЧЕТ.	09. ДАМА С КАМЕЛИЈАМА драма Александра Диме Сина	од 19.30
ПЕТ.	10. ГОДИНЕ ВРАНА драма Сенише Ковачевића	од 19.30
СУБ.	11. ДОН КИХОТ опера Жил Маснеа	од 19.30
НЕД.	12. ВУЦИ И ОВЦЕ комедија Александра Н. Островског	од 19.30
ПОН.	13. ОЖАЛОШЋЕНА ПОРОДИЦА комедија Бранислава Нушића	од 19.30
УТО.	14. КО ТО ТАМО ПЕВА балет на музику Војислава Вокија Костића	од 19.30
ПЕТ.	17. ГОДИНЕ ВРАНА драма Сенише Ковачевића	од 19.30
СУБ.	18. АИДА опера Ђузепе Вердија	од 19.00
НЕД.	19. НОРА - ЛУТКИНА КУЋА драма Хенрика Ибзена	од 19.30
ЧЕТ.	23. ТУРАНДОТ опера Ђакома Пучинија	од 19.30
СУБ.	25. СВЕЧАНА АКАДЕМИЈА поводом обележавања „Дана адвокатуре Србије“, у организацији Адвокатске коморе Србије	од 12.00
НЕД.	26. ДЕЦА опера у 17 песама на музику Ирене Поповић, по роману Милене Марковић	од 19.30
ПОН.	27. МАГБЕТ трагедија Вилијама Шекспира	од 19.30
УТО.	28. МАГБЕТ трагедија Вилијама Шекспира	од 19.30
СРЕ.	01. ТРУБАДУР опера Ђузепе Вердија	од 19.30
ЧЕТ.	02. ГОДИНЕ ВРАНА драма Сенише Ковачевића	од 19.30
ПЕТ.	03. ДЕЦА опера у 17 песама на музику Ирене Поповић, по роману Милене Марковић	од 19.30
СУБ.	04. АИДА опера Ђузепе Вердија	од 19.00
НЕД.	05. РАТ И МИР драматизација Федора Шилија, по роману Л. Н. Толстоја	од 19.30

МАРТ

ГОСТОВАЊА

10. 02. Одломци из балетског репертоара Народног позоришта у Београду - поводом обележавања 100 година Балета, 24. Светосавски бал, Хофбург палата, у организацији Српског центра Беч, Аустрија

ФОАЈЕ II ГАЛЕРИЈЕ

26. 02. КОНЦЕРТ ОПЕРСКОГ СТУДИЈА „БОРИСЛАВ ПОПОВИЋ“, у 12 часова

СЦЕНА „РАША ПЛАОВИЋ“

СРЕ.	01. МАЛИ БРАЧНИ ЗЛОЧИНИ драма Ерика Емануела Шмита	од 20.30
ЧЕТ.	02. БРАВО ЗА КЛОВНА ауторски пројекат Миње Петровић, гостује Народно позориште из Суботице	од 20.30
ПЕТ.	03. ЦАРСТВО МРАКА драма Лава Николајевича Толстоја	од 20.30
УТО.	07. СИТНИЦЕ КОЈЕ ЖИВОТ ЗНАЧЕ по тексту Лоренца Маронеа	од 20.30
СРЕ.	08. СУЗЕ СУ О.К. мелодрама Мирјане Бобић Мојсиловић	од 20.30
ЧЕТ.	09. БЕРЛИНСКИ ЗИД драма Жељка Хубача, гостује Српско народно позориште из Новог Сада	од 20.30
ПЕТ.	10. УСПАВАНКА ЗА АЛЕКСИЈУ РАЈЧИЋ драма Ђорђа Косића - титловано на енглески језик -	од 20.30
СУБ.	11. БАЛКАНСКИ ШПИЈУН трагикомедија Душана Ковачевића	од 20.30
НЕД.	12. БАЛКАНСКИ ШПИЈУН трагикомедија Душана Ковачевића	од 20.30
ПОН.	13. ПЕЛИКАН драма Августа Стриндберга	од 20.30
УТО.	14. ЖЕНСКИ ОРКЕСТАР комедија Жана Ануја	од 20.30
СУБ.	18. ИЛУЗИЈЕ комедија Пјера Корнеја	од 20.30
НЕД.	19. ИРАНСКА КОНФЕРЕНЦИЈА драма Ивана Вирипајева	од 20.30
ПОН.	20. ОНА КОЈА РАСПУШТА ВОЈСКЕ по мотивима Аристофанове комедије „Лизистрата“, у драматизацији Слободана Скерлића, гостује Народно позориште Приштина	од 20.30
УТО.	21. СИТНИЦЕ КОЈЕ ЖИВОТ ЗНАЧЕ по тексту Лоренца Маронеа	од 20.30
СРЕ.	22. БЕЛА КАФА комедија Александра Поповића	од 20.30
ЧЕТ.	23. ВЛАСТ комедија Бранислава Нушића, у адаптацији Милана Нешковића	од 20.30
ПЕТ.	24. ВЛАСТ комедија Бранислава Нушића, у адаптацији Милана Нешковића	од 20.30
СУБ.	25. ЗЛИ ДУСИ Тања Мандић Ригонат, по роману Ф. М. Достојевског	од 20.30
НЕД.	26. ХАСАНАГИНИЦА драма Љубомира Симовића	од 20.30
ПОН.	27. ГОСПОЋА АЈНШТАЈН драма Снежане Ђинђић - титловано на енглески језик -	од 20.30
СРЕ.	01. СИТНИЦЕ КОЈЕ ЖИВОТ ЗНАЧЕ по тексту Лоренца Маронеа	од 20.30
ЧЕТ.	02. МАЛИ БРАЧНИ ЗЛОЧИНИ драма Ерика Емануела Шмита	од 20.30
СУБ.	04. УСПАВАНКА ЗА АЛЕКСИЈУ РАЈЧИЋ драма Ђорђа Косића - титловано на енглески језик -	од 20.30
НЕД.	05. УСПОМЕНЕ САРЕ БЕРНАР драма Џона Марела, копродукција Херцегновског позоришта и ЈУГ „Херцег феста“	од 20.30

МАРТ

ДОГАЂАЈИ

02. 02. БРАВО ЗА КЛОВНА, ауторски пројекат Миње Пековић, гостује Народно позориште Суботица, у 20.30 часова, Сцена „Раша Плаовић“

04. 02. ГОСПОЋИЦА, у драматизацији Вање Ејдус, по роману Иве Андрића, гостује Народно позориште Републике Српске у Бањалуци, у 19.30 часова, Велика сцена

06. 02. ЕСТЕР - ОРАТОРИЈУМ, опера Кристијана Ђузепеа Лидартија, у оквиру Роси феста, у 19.30 часова, Велика сцена

09. 02. БЕРЛИНСКИ ЗИД, драма Жељка Хубача, гостује Српско народно позориште из Новог Сада, у 20.30 часова, Сцена „Раша Плаовић“

11. 02. ОТВОРЕНА ВРАТА НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА, у 12 часова

20. 02. ОНА КОЈА РАСПУШТА ВОЈСКЕ, по мотивима Аристофанове комедије „Лизистрата“, у драматизацији Слободана Скерлића, гостује Народно позориште у Приштини, у 20.30 часова, Сцена „Раша Плаовић“

25. 02. СВЕЧАНА АКАДЕМИЈА, поводом обележавања „Дана адвокатуре Србије“, у организацији Адвокатске коморе Србије, у 12.00 часова, Велика сцена

05. 03. УСПОМЕНЕ САРЕ БЕРНАР, драма Џона Марела, копродукција Херцегновског позоришта и ЈУГ „Херцег феста“, у 20.30 часова, Сцена „Раша Плаовић“